

право да калесва гости на сватбата си. А една антология е покана за сватба... И ето, понеже ни липсва своя сватба, азъ ви калесвамъ на чужда. Много гости не сж ми притрѣбали, но такива, които знаятъ да сватбуватъ и противъ които Берлио нѣма какво да каже“,

Цитираното, обаче, не е характерно само съ образността си: въ него откриваме онзи сжщественъ елементъ въ прозата на Славейкова, безъ който тя би изгубила половината отъ очарованието си — хуморътъ. Него срѣщаме и въ стиховетъ на Славейкова. Но колко е той тамъ сдържанъ и плахъ! Несъмнено, неговъ учителъ въ хумора е Хайне — и това най-добре се вижда въ първитъ му нескопосни подражания — въ очеркитъ „Искъръ“ и „Клисура“. По-после, обаче, той престава рабски да го следва, и вѣренъ на своята природа, чрезъ Хайне, си изработва свой хумористиченъ стилъ. И ако има прилики, тѣ се дължатъ не само на влияния, а и на родство на душитъ между двама не-сретници, страстни жизнелюбци, които, срещу негодитъ и безбройнитъ си врагове, сж насочвали гъвкавото оржжие на присмѣха.

Изобилниятъ хуморъ въ прозата на Славейкова говори за едно завидно комическо вдъхновение у него. Той обича да създава комични ситуации, и наблюдателността и живото му въображение му помагатъ леко да ги открие и възсъздаде.

Остроуменъ и духовитъ, той ловко си играе съ обратитъ и думитъ, че не знаете какъ и съ какво ще ви изненада. Не само шегобиецъ, той е неизтощимо дяволитъ и притежава сжщото качество, що открива у Хайне, и което назовава съ турската дума „джанабетликъ“ — (Славейковъ знае цената на изразителнитъ турски думи).